

ГОВОРЕЩАТА РИБА ПРИГОДЕНА АРМЕНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Леонид Паспалеев, —

chitanka.info

Някога при един рибар живеел ратай. За своя труд той получавал по няколко рибки на ден.

Веднъж ратаят уловил една красива рибка, погледнал я и си помислил: „Жал ми е за тази рибка, тя също е жива. Нима и тя няма родители или роднини? Нима и тя не знае що е радост и скръб?“

Изведнъж рибката заприказвала с човешки глас:

— Послушай ме, братко мой, човече! Както си играех с другарки, попаднах в мрежата. Сега навярно и родителите ми, и другарките ме търсят и тъгуват за мен. А пък аз се измъчвам тук и се задъхвам на сушата. Съжали се над мен и ме хвърли в морето.

Ратаят се съжалил над рибката и я метнал обратно във водата.

— Играй си, хубава рибке, както преди сред вълните и нека твоите родители не тъгуват!

Рибарят се научил за постъпката му и се разгневил:

— Глупако — завикал той на ратая, — защо хвърли рибата в морето? Махай се от очите ми и повече да не те виждам!

— Къде ще ида сега? — натъжил се ратаят и поел с празни ръце край брега...

Вървял тъжен ратаят по пътя. Неочаквано, отпреде му се изпречило чудовище в човешки образ. То карало пред себе си крава.

— Здравей, братко! — казало то. — Какво си се замислил?

Беднякът му разказал каква беда го сполетяла.

— Чуй, приятелю — рекло тогава чудовището, — виждаш ли тази млечна крава? Ще ти я отстъпя за три години. Тя всеки ден ще ти дава мляко в изобилие и вие с жена ти ще бъдете сити. Само че имам едно условие: щом изминат три години, ще дойда и ще ви задам въпроси. Ако отговорите на тях, кравата ще остане ваша завинаги, но ако не отговорите, ще ви отведа заедно с кравата и ще постъпя с вас тъй, както пожелае. Съгласен ли си?

Ратаят се замислил: „Вместо да умра от глад, по-хубаво да взема кравата. Ще поживеем три години благодарение на нея, пък после може да ми се усмихне щастие и да отговоря на въпросите.“

— Съгласен съм! — казал той, поел въжето на кравата и тръгнал от весел по-весел към дома си...

Бързо се изтърколили три години. През цялото време кравата хранела до насита с мляко бедняка и жена му.

Веднъж мъжът и жената седели привечер на прага на къщата си и с тъга си мислели, че скоро ще дойде чудовището. Ненадейно откъм морето се задал един прекрасен юноша и се отправил към тях.

— Добър вечер — поздравил юношата. — Аз се уморих, пък и замръкнах, та не може ли да прекарам нощта под вашия покрив?

— То се знае, може, само че тая нощ нас ни чака беда. Ние взехме една крава от едно чудовище при условие да се храним с млякото ѝ три години. Днес изтича срокът. Чудовището скоро ще дойде и ще ни зададе няколко въпроса. Ако отговорим на тях, то ще ни остави кравата, а не отговорим ли, ще станем негови роби. Та да не би и ти да пострадаш покрай нас?

— Няма страшно. Каквото се случи с вас, такова нека сполети и мене — отговорил странният юноша и останал при ратая.

И ето че точно посред нощ се чуло силно чукане на вратата.

— Кой е там?

— Аз съм, чудовището. Изминаха три години. Хайде, отговаряйте на въпросите!

— Ние не ще можем да отговорим! — в ужас се объркали и зашепнали ратаят и жена му.

Но младият гост казал:

— Не се плашете, аз ще отговарям заради вас — и се приближил до вратата.

— Аз съм тук! — закряскало чудовището отвън.

— Аз също съм тука — отговорил спокойно отвътре юношата.

— Ти отде си?

— От този морски бряг.

— С какво си дошъл тук?

— Дойдох възседнал на една куца бълха.

— Значи морето е било малко?

— Донейде. Дори орелът не ще може да го прехвъркне.

— Значи орелът е толкова малка птица?

— Донейде. Сянката от крилата му ще покрие града.

— Значи градът е доста малък?

— Донейде. Заекът не може да го пробяга от край до край.

— Значи заекът е мъничък?

— Донейде. От неговата кожа ще излезе цял кожух за голям човек и шапка в добавка.

— Значи този човек е джудже?

— Донейде. Ако петелът пее при коленете му, ушите му няма да чуят песента.

— Значи той е глух?

— Донейде. Той чува как еленът хрупа трева в планината.

Чудовището се забъркало. То не знаело какво да пита повече. Постояло мълчаливо още малко до вратата и после изчезнало.

Мъжът и жената се зарадвали. Когато се зазорило, юношата започнал да се стяга и да си взема сбогом като за дълъг път.

— Не, не, няма да те пуснем! — препречили му пътя щастливите мъж и жена. — Ти ни спаси живота. Кажи, с какво да ти се отблагодарим?

— С нищо — отвърнал юношата. — Трябва да си вървя.

— Е, поне името си кажи! — настоявал мъжът.

— Знаеш ли пословицата: „Направи добро, пък, ако щеш и в морето го хвърли, няма да пропадне“. Та аз съм същата онази говореща риба, която ти съжали и върна отново във водата.

Тъй отговорил непознатият и изчезнал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.